

ALEXIS HALL

AUTOR BESTSELLERU KANDIDÁT NA PŘÍTELE

KANDIDÁT

„Brilantní
po všech stránkách.“
CHRISTINA LAUREN

NA MANŽELA

KANDIDÁT NA MANŽELA

HUSBAND MATERIAL

Copyright © 2022 by Alexis Hall

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6629-1 (pdf)

ALEXIS HALL

KANDIDÁT NA MANŽELA

přeložila
Martina Balzano

Pro Mary. Děkuju, že v tyto knihy věříš.

ČÁST PRVNÍ

Bridget Dawn Wellesová a Thomas Ballantyne
Kaple sv. Jude, Kentish Town
22. května

Kapitola 1

Rozlučky se svobodou jsem vždycky považoval za zbytečnej nesmysl. I když vzhledem k mým zkušenostem se zahradníma párty, společenskýma večerema a maškarníma plesama je možný, že prostě nemám rád žádný večírky. Což by – když se na to podívám s odstupem času – mohlo vysvětlovat, proč mi během mýho pařmenskýho období bylo tak mizerně a proč jsem se tolik nenáviděl. Rostl jsem jako osobnost. Šlo mi to skvěle.

Stejně skvěle jako Bridgeina rozlučka se svobodou. V Británii se těmhle večírkům říká slepičí párty, ale v případě Bridget to mohla být jediné genderově neutrální ptačí párty, protože Bridge by z ní nikdy nevyloučila půlku svých přátel. A protože jsem jí šel za svědkyni, musela by vyškrtnout i mě, což by bylo divný. I když bych se možná v hloubi duše potají zaradoval, že můžu strávit večer doma se svým úžasným přítelem advokátem.

Se svým úžasným přítelem advokátem, kterej mi i po celých dvou letech pořád připadal jako úžasněj přítel advokát.

Se svým úžasným přítelem advokátem, kterej měl právě teď zpoždění, což souviselo s tím, že byl advokát, ne s tím, že byl můj přítel.

Takže jsem seděl v oddělený VIP zóně trendy, ale ne moc drahýho koktejlovýho baru a na hlavě měl háčkovanou čepičku v podobě vulvy. Objednal jsem ji u jedný Bridgeiný kámošky, když jsem zjistil, že veškerej genitální merch na dámský rozlučky se svobodou se motal kolem penisů. Jasně, mohl

jsem genitální dekor prostě vynechat, ale to by pak nebyla pořádná genderově neutrální ptačí párty a Bridge by byla smutná. Což jsem nemohl dopustit ani jako svědkyně, ani jako kámoš.

James Royce-Royce sáhl do dózy na lízátko ve tvaru péra a vytáhl z ní lízátko ve tvaru péra. Bylo to poprvý po několika měsících, co jsem jeho i jeho manžela Jamese Royce-Royceho viděl bez jejich čerstvě adoptovaného syna. Jejich čerstvě adoptovaného syna, kterýho samozřejmě pojmenovali James. Aby se jim to nepletlo, říkali mu prostě Mimi J. „Musím říct, Lucu,“ ozval se, „že mě trochu uráží, že ses rozhodl pro komerčně vyráběný falický sladkosti, když jsi mohl říct mně.“

Bernadette Mayová, relativně známá autorka kuchařek, se kterou Bridge prošla tolika pracovníma katastrofama, že neměly jinou možnost než se skamarádit, na nás přes stůl vrhla přinasranej, povýšenej pohled. Byla jedním z těch lidí, kteří se takhle uměli ofrňovat nad vším, a obvykle to dělala. „Protože kdyby řekl tobě, přitáhl bys skutečnej koňskej penis obalenej v šafránu a ozdobenej plátkem zlata.“

„A ty,“ vrátil jí to James Royce-Royce, „bys přitáhla obyčejnej piškotovej korpus zdobenej marcipánovejma pindíkama.“

„A přesně kvůli tomuhle,“ upravil jsem si vulvu na hlavě, „jsem neřekl ani jednomu z vás. Dneska večer oslavujeme Bridget, není to žádná cukrářská výzva na téma lofas.“

Bridge seděla vedle mě s čepičkou ve tvaru penisu a – stejně jako všichni ostatní – na sobě měla tričko, na kterým kvůli nedorozumění s tiskárnou stálo „Bridgeiny děvky, ne Olivere, je to v pohodě, myslíme to v přeneseným významu a stejně už je pozdě to měnit“.

„Vlastně,“ ozvala se, „cukrářská výzva na téma lofas zní dost cool.“

„Cukrářská výzva na téma genderově neutrální genitálie,“ ozvala se Priya. „Nemůžu se vrátit domů a říct svým holkám, že jsem byla na falocentrický cukrářský akci.“

Holky – v množném čísle – byly v Priyině životě novin-ka, která Bridge rozhodila zasedací pořádek. Priya a Theresa byly pořád spolu, ale experimentální vánoční trojka se zvrhla v mnohem míň experimentální pošukávání, který se zase zvrhlo v solidní oficiální vztah zrovna v době, kdy jsem pomáhal Bridge řešit pozvánky.

„Víš,“ řekl jsem Priye, „Theresa a Andi jsou obě vítány. Objednal jsem pro ně trička a tak.“

Priya odmítavě trhla ramenem. „Jo, ale na trojce je super to, že se dva ze tří navzájem zabaví a nemusí se účastnit takovejch blbin, jako je tohle, a předstírat, že mají rádi tvý zprdelený kámoše.“

Škubl jsem sebou. „Mohli bysme mít na paměti, že se tu všichni neznáme a někdo by si označení ‚zprdelenej kámoš‘ mohl mylně vyložit?“

„To je dobrý,“ řekla Jennifer, která seděla na klíně svému manželovi a popíjela koktejl přes úplně obyčejný brčko, proboha. „Brian takhle mluví pořád.“

„Ale na druhou stranu,“ ozval se Peter zpod ní, „Brian je sám tak trochu zprdelenej.“

Bridget rozpráhla ruce, jako by chtěla ukázat na celou skupinu. „Co kdybychom se smířili s tím, že vás miluju, vy zprdelenci, a nechali to být?“

„Když nad tím tak přemýšlím,“ James Royce-Royce si pořád prohlížel své nedotčený falický lízátko, „asi jsme měli mít i dekorace s motivem prdelí.“

Zamračil jsem se na něj. „To fakt ne. Moje historie vyhledávání je už tak dost kompromitující.“

„Vážně?“ Priyin pohled říkal „nemyslím si“. „Ty a Oliver spolu v podstatě žijete. Vsadím se, že tvoje historie vyhledávání není nic jinýho než ‚recept na veganskou marmeládu‘ a ‚tipy na malebný procházky v okolí Clerkenwellu‘.“

Genderově neutrální ptačí párty stranou, tohle bylo děsivě přesný. „To přece nemůžeš vědět.“

„Minulej týden,“ pokračovala Priya zničujícím monotónním hlasem, „ses mě po e-mailu ptal na můj názor na stolní lampu.“

Všichni přítomní jako jeden muž zalapali po dechu.

„Lucu,“ vykřikl James Royce-Royce. „Ne. Stolní lampa ne.“

„Sklapni,“ usadil jsem ho velmi dospěle.

Priya vážně přikývla. „Jo, už s Oliverem zabrousili do drsnýho, tvrdýho lampaření.“

„Sklapni,“ usadil jsem velmi dospěle i ji.

„Rozjíždějí to,“ pokračovala, „skoro každěj víkend. V každý místnosti. Na každým stole.“

„Byl to jeden stůl.“ Zoufale jsem zamával rukama. „Jednou.“

James Royce-Royce se naklonil přes svý martini a povytáhl obočí. „Takhle to začíná. Ale než se nadějete, budete u prasárniček. Třeba u nástěnných lamp.“

„Žádný nástěnný lampy!“ zaječel jsem. Oliver ale říkal, že by nástěnná lampa udělala u mě v obýváku zázraky.

„Snad,“ vložil se do toho Peter, „aspoň používáte ochranu proti přepětí.“

Vstal jsem a doufal, že to nepůsobilo uraženě, ale rezolutně. „Všechny vás nenávidím. Dá si někdo další drink?“

Většina lidí už naštěstí měla co pít, ale pár Bridgeiných kámošů z práce si objednalo rundu cosmopolitanů. Nebo kosmopolitanů? Cestou k baru jsem koukl telefon, abych zjistil, jestli můj úžasnej přítel advokát opravdu přijde.

Moc se omlouvám, psal mi. Jsem zasekaný v práci. Budu u tebe co nejdřív.

Moc se omlouvám, napsal později. Ještě nemůžu utéct.

Moc se omlouvám, napsal potom. Za deset minut odjíždím.

A pak: Neboj se o mě, prosím. Všechno je v pořádku a brzo vyrazím.

Pak: Jsem si jistý, že se ti ta párty skvěle povedla.

Pak: Uvědomuju si, že takhle se chová jen podprůměrný partner. Nějak vám to s Bridget vynahradím.

Pak: Vyrážím. Za dvacet minut jsem u tebe.

Pak: Provoz je horší, než jsem čekal. Promiň.

Typické Oliver. Mírně mě dráždilo, že tu nebyl. Ale to jeho zmatkování po zprávách bylo taky podivně roztomilé a byl jsem do něj zamilovanej. Takže to bylo fuk.

Uprostřed sumírování škádlivě frustrované, ale uklidňující odpovědi jsem vrazil do pěkně tvrdých zad nějakýho páru.

„Do prdele.“ Sklouzl mi palec a já Oliverovi omylem poslal řadu náhodnejch písmen a znaků. „Omlouvám se. Nevšiml jsem –“

A pak se ke mně otočil můj podělanej ex. Nejhorší na tom bylo, že na maličkej zlomek sekundy, než se mi začala točit hlava a moje pusa příslovečně vyschla jako Sahara, mě to setkání skoro potěšilo. Protože jsme spolu byli pět let a kousek mýho mozku, kterej byl zvyklej být do Milese zamilovanej, zatím neměl jeho ksicht uloženéj v šuplíčku odpornejch zrádců.

„Ach bože,“ řekl muž, o kterým jsem si kdysi myslel, že mi zničil život. „Lucu.“

„Milesi,“ kvíkl jsem. „Hrozně dlouho jsme se neviděli.“ *Od té doby, co jsi za padesát tisíc liber prodal intimní detaily našeho vztahu bulváru.* Ale stejně jsem se usmál, protože si nezasloužil autentický emoce.

On se naopak usmíval, jako by ho tohle nečekaný setkání fakt potěšilo. Vždycky měl božskej úsměv a ty jeho nový, bezvadně upravený vousy ho ještě víc zdůraznily. *Kokot, kokot, totální kokot.* „Že jo?“ Obrátil se k neuvěřitelně perfektně vypadajícímu zajíčkovi po svém boku, kterej byl hotový zjevení z flitrů a duhy. „JoJo, tohle je Luc, Lucu, tohle je JoJo.“

„Ahoj.“ JoJo se vytáhl na špičky a políbil mě na obě tváře. „Odkud se s Milesem znáte?“

Copak se mu o mně Miles nikdy nezmínil? Na druhou stranu, jak by to udělal? *Mimochodem, miláčku, měl bys vědět, že můj poslední vztah skončil, protože jsem se svým bývalým totálně vyjebal.* „Ach, my... chodili jsme spolu.“

Miles se posunul a teď stál hodně blízko u mě. A položil mi ruku na záda tak, že to působilo zčásti přátelsky, zčásti majetnický. „Bláznivý časy, viď, Lucu? Určitě máš spoustu novinek. Nechceš si s náma dát skleničku?“

I kdybych se nemusel vrátit na Bridgeinu párty, tohle by se na mém seznamu věcí, který bych chtěl udělat, zařadilo někam mezi spálení obočí kuchařskou letlampou a víkendem stráveným ve vaně plný mrtvejch olihní. „To bych moc rád,“ odpověděl jsem, „ale jsem v jednom kole. Bridge se vdává a já jí jdu za svědkyni a každou chvilku dorazí můj přítel –“ Sotva jsem zmínil Olivera, došlo mi, jak uboze to znělo. To jsem mohl rovnou dodat ,ale určitě ho neznáš, chodí na jinou školu‘.

„Aha, ty a Bridge jste pořád kámoši?“ zeptal se Miles. „Super. Víím, že jste mezi sebou vždycky mívali takový to... jak bych v devadesátkách módní mít kámoše gaye.“

To myslel vážně? To myslel *kurva* vážně? „Nejsem si jistej, že bych to řekl úplně...“

„A když je řeč o svatbách,“ JoJo se rozzářil jako komiksový sluníčko, „můžu mu to říct?“

Miles svýho kluka políbil na temeno jeho maličkatý hlavíčky. „Teď už budeš muset.“

„Budeme se brát!“

Podíval jsem se dolů na JoJovu nataženou ruku, vážně měl na prstě třpytívej kroužek osázenej diamantama, navíc vkusnější, než bych kdy vybral já, a vkusnější, než bych kdy čekal od Milese. Možná ho koupil za peníze, který dostal za to, že mě zaprodal. „Ach,“ vydechl jsem, a když mi došlo, že nejspíš čekali trochu živější reakci, dodal jsem: „Gratuluju.“

Vteřinu jsme všichni mlčeli, ale trapnost toho okamžiku byla dostatečně hlasitá. Co jsem měl jako říct? Miles stál přede mnou, zubil se na mě jako nejlepší prodejce hrnců seniorů, chlubil se svým rozkošným snoubenečkem, jako by byl štěňátko, co se nosí v luxusní kabelce, a choval se, jako by mě vůbec nezradil.

„Každopádně,“ pokračoval jsem, „měl bych. Mohl bych. Jo.“
Snažil jsem se rozmotat jazyk a zrovna začal hrát „Tartarus“.

„Tartarus“. Průlomovej singl z multiplatinový desky Jona Fleminga *Kyvadlo světa*. Jako součást pozdvižení před druhou sezónou reality show *Plný pytlík* poskytl můj otec sérii silných, upřímných rozhovorů o tom, jak ho jeho boj s rakovinou konfrontoval s vlastní smrtelností a jak si díky němu uvědomil, na čem v životě opravdu záleží. Skutečnost, že rakovinu nikdy neměl, že mu nikdo nikdy neřekl, že má rakovinu, ani mu nedal žádný důvod k podezření, že by rakovinu mohl mít, v tom rozruchu úplně zanikla. John Fleming se stal ztělesněním všech, kdo s touhle nemocí bojují, a dokonce dělal veřejnou osvětovou kampaň pro britskou Národní zdravotní službu.

Každopádně. *Kyvadlo světa* bylo celý o tom, jak byl kurevsky moudřej a geniálnější, když už nebyl sobeckej mladej kokot, ale sobeckej starej kokot, a „Tartarus“ byly jen sebestředný bláboly o tom, jak se postavil svým démonům a teď byl silnější než dřív, za který ten bastard dostal Grammy. Přál jsem si, aby odtáhl do prdele a zůstal tam. Hlavně proto, že to poslední, co jsem potřeboval při nečekaném setkání s narcistickým bývalým, kterej mě prodal za krátkodobej zisk, bylo připomenutí mýho narcistickýho otce, kterej mě prodal za krátkodobej zisk.

Pokusil jsem se myslet na něco jinýho a koukl na telefon. Moje textovka Oliverovi se nějak automaticky opravila z „V pohodě, pusu“ na „V pohodě, usnu“, což spustilo lavinu otázek:

Proč bys usínal?

Nechtěl jsi to poslat někomu jinému?

Luciene, děje se něco?

Budu tam co nejdřív. Jestli se něco děje, řekni mi to.

Omlouvám se, že mi to trvá tak dlouho.

A asi jsem měl odpovědět, ale nemohl jsem. Osud nebo vesmír nebo co to bylo, mi přímo přede mě strčily do cesty

mýho očividně šťastného a úspěšného šmejdského bývalého a sotva půl minuty nato i mýho očividně šťastného a úspěšného šmejdského otce. A i když jsem *technicky vzato* taky byl očividně šťastnej a úspěšnej, bylo to mnohem míň očividný, protože můj úžasnej přítel advokát trčel v dopravní zácpě, zatímco já si třásl rukou s báječným a dokonalým JoJoem, kterej byl v tý svý duhový vestičce a s třpytivým prstýnkem tak zasnoubenej a krásnej, že to bilo do očí.

A pak jsem si najednou vzpomněl, že na hlavě mám pořád ještě háčkovanou vulvu.

Bridgetini kámoši čekali na další rundu cosma, ale zrovna teď mi moje povinnosti svědkyně připadaly míň důležitý než moje povinnost okamžitě se zdekovat. V baru byl hroznej randál a vedro, potřeboval jsem na vzduch. Takže jsem si zastrčil telefon do džínů a vytratil se ven, abych si sedl a dopřál si chvíli poctivý sebelítosti.

Jenže se ukázalo, že dokonce i to se snadnějc řeklo, než udělalo, protože jsme byli v zasraným Londýně, takže sedět venku by znamenalo sednout si na chodník, přes kterej se snažilo projít asi tak dvacet sedm milionů lidí naráz, všichni zoufale spěchali z místa, kde byli, na místo, kam šli, a nebrali ohled na nikoho, kdo se jim připlatl pod nohy.

Neměl jsem v sobě dost sebenenávisti na to, abych se nechal ušlapat, takže jsem se vydal hledat klidnější plácek, ale kvůli dříve zmíněnému londýnskému problému bylo všude obsazeno a já se nakonec zatoulal až do špatně osvětleného parku, kterému bych se za normálních okolností vyhnul ze strachu ze zavraždění nebo zatčení.

Přesně v tý chvíli jsem si uvědomil, že mě moje kámoška požádala, abych jí šel za svědkyni na svatbě, o který snila od svých pěti let, a já se právě vykašlal na její genderově neutrální ptačí párty.

Do prdele.

Do prdele, do prdele, do prdele.

Svým způsobem to bylo uklidňující. Lidi se vždycky bojí, že je vztah změnil, takže bylo příjemný vědět, že být s Oliverem úplně nezničilo moji schopnost být kámoš na hovno. A partner na hovno. A obecně člověk na hovno.

Do prdele.

Konečně jsem našel prázdnou lavičku a zhroutil se na ni jako pytel hnusnejch brambor – myslím takovejch těch, co na ně zapomenete a začnou z nich vyrůstat divný věci. Protože přesně to jsem byl já, že jo? Byl jsem scvrklá brambora, ze které lezou klíčky. Měl jsem naprosto jednoduchej úkol – nahnat bandu lidí, kteří se mají rádi, do baru, kde by pili ovocný drinčíky a bavili se, ale i tohle jsem poslal.

Znovu jsem koukl na telefon.

Kde jsi?

Do prdele. Tohle jsem taky poslal.

KDE SI ??!?? SIOK???!

To mi nepsal Oliver, ale Bridge. Což znamenalo, že si mýho zmizení všimla. Což znamenalo, že jsem v její výjimečnej večer – důležitější výjimečnej večer byl asi ten svatební, takže v její o trochu míň výjimečnej večer – strhl veškerou pozornost na sebe. Sundal jsem si háčkovanej vulvovej klobouček, zíral na něj a on zíral na mě, vyčítavě, jako sexuální Sauronovo oko.

Do prdele.

Byl jsem ta nejhorší svědkyně na světě.

Do prdele.

Byl jsem mizernej kámoš a mizernej přítel a lidi mě pořád podváděli a opouštěli, protože jsem stál za houbu a zasloužil jsem si to.

Do prdele.

„Je tu volno?“

Otočil jsem se a uviděl za sebou Olivera. Vypadal legračně upraveně a rozčuchaně zároveň, povolil si kravatu a rozepnul košili, aby bylo vidět jeho tričko s nápisem „Bridgeiny děvky, ne Oliver, je to v pohodě, myslíme to v přeneseném významu a stejně už je pozdě to měnit“. Tvářil se spíš ustaraně než vztekle.

„Jak jsi mě našel?“ zeptal jsem se.

„Bridget říkala, že jsi zmizel, tak jsem se poptal, jestli někdo neviděl vyběhnout z baru vysokého kluka s vagínou na hlavě.“

„Je to vulva,“ opravil jsem ho.

„Prosím?“

„Vagina je uvnitř – vnější část se jmenuje vulva.“

Oliver mi věnoval svůj nejvřelejší, nejkonejšivější úsměv. „Každopádně se takový look nedá přehlédnout.“ Obešel lavičku, sedl si vedle mě a objal mě kolem ramen. Automaticky jsem se o něj opřel. „Bridget mi řekla, že zahlédla Milese. Napadlo ji, že jsi odešel kvůli němu.“

Přikývl jsem. „Taky hráli tátovu písničku.“

Oliver mě trochu stiskl. „To zní jako kalamita. Mrzí mě, že jsem tam nebyl.“

„Mě taky. Do háje, promiň, teda... Bylo by skvělý, kdybys tam byl. Nemyslím to... vím, že jsi musel zůstat v práci.“

„Vím, jak to myslíš.“

„Bylo by skvělý, kdybych mohl říct: ‚Ahoj, Milesi, jdi do prdele, žiju si skvěle.‘“

Oliver se napůl zasmál. „Klidně jsi to mohl říct.“

„Jo, ale neměl bych žádnéj důkaz.“

„Důkaz jsi ty sám.“

Jednoho dne mě přestane překvapovat, že Oliver vždycky přesně ví, co má říct. Ale tohle nebyl ten den. „Do prdele, Oliver. Přestaň být tak... tak... naprosto skvělej.“

Chvilí jsme tam jen tak seděli a já si dovolil cítit se v bezpečí, nechal jsem se objímat a milovat, a on mě vzal za ruku a nic neříkal, protože to nebylo potřeba.

„A taky,“ dodal jsem, protože jsem usoudil, že se příjemný pocit přeceňují a chtěl jsem ten moment zkazit, „jeho snoubenci je tak dvanáct.“

„Předpokládám, že to nemyslíš doslovně.“

„Ne, ale on je... jako... takovej droboučkej hezoučkej kluk a jmenuje se *JoJo. JoJo*. Co to je sakra za jméno?“

„Předpokládám, že je to řečnická otázka.“

„Řeknu ti, co je *JoJo* za jméno,“ pokračoval jsem. „Je to jméno pro šuliny.“

Oliver tam pořád byl a i přes moje rozhodnutí urazit nevinného cizího kluka mě neodsoudil. „Možná. I když osobně si myslím, že chlápek, který tě zaprodal a zavinil, že ses bál ještě někdy někomu důvěřovat, je větší šulin.“

„No jo. Je to obrovské šulin. Což je ironický, protože jeho skutečnej šulin je docela maličkej.“

„Fakt?“ Oliver se na mě znovu usmál. „Nebo jenom chceš, abych se cítil výjimečně?“

„Víš, nemůžu si vzpomenout. Ale *zaslouží si* mít malýho šulínka. Moc by mě potěšilo, kdybys řekl všem svým kámošům, že má malýho šulínka. Dík.“

To Olivera rozesmálo. „Pro tebe cokoli, Luciene.“

Prostě jsem ho musel políbit.

A pak jsem ho musel políbit ještě jednou. Jen pro jistotu. A pak jsem se cítil... cítil jsem se v pohodě. A zbytek světa mi mohl být ukradený. Teda nemohl, protože jsem měl přátele a práci a věci, na kterých mi fakt záleželo. Ale *Miles* mi mohl být ukradený a *JoJo* mi *rozhodně* mohl být ukradený. „Myslím...“ řekl jsem. „Myslím, že můžeme jít zpátky.“

A tak jsme vstali, já si znovu nasadil svou čepičku s vuvou a nechal Olivera Blackwooda – svého úžasného přítele advokáta –, aby mě doprovodil na genderově neutrální ptačí párty mojí nejlepší kamarádky. A hluboko v srdci jsem věděl, že všechno bude v pohodě.

Stejně už *Milese* nikdy v životě neuvidím.

Kapitola 2

„Tak jo,“ řekl jsem Alexovi Twaddlemu. Vážně mi docházely vtipy, ale tenhle rituál byl teď součástí mého života a já se ho nehodlal vzdát. „Zkusíme tenhle. Řidič autobusu miluje svou práci, ale jednoho dne ztratí nervy s pasažérem a vyhodí ho, chlápek spadne pod auto a umře.“

„Jářku,“ Alex se zatvářil pobouřeně, „to je u řidiče autobusu nepřijatelný.“

„Jo,“ souhlasil jsem, „zachoval se nevhodně a, spoiler, měl by sis to zapamatovat, protože by to později mohlo být důležité.“

„To je dobrý vědět.“ Alex se na chvílku zahloubal. „Jářku, to by mohlo obecně u těch tvých vtípků pomoci. Naznačit chlapíkovi, čemu by měl chlapík věnovat pozornost.“

„Budu to mít na paměti. Takže toho řidiče pošlou před soud, protože hodil pasažéra pod auto.“

Alex přikývl. „Chceš říct, protože byl špatnej řidič?“

Začínal jsem mít zlý tušení. „Ano, myslím, že ano. I když si myslím, že by tomu říkali prostě vražda. Každopádně ho odsoudili a dostal křeslo.“

„Jářku, to je ironie.“

Zbytek už neříkej. Ne, jdi od toho, hned. „Ironie v jakém smyslu?“

„No, víš, chlapík je špatnej řidič a dostane křeslo. Jářku, to by to bylo komický, kdyby byl *tak* špatnej řidič, že by k tomu křeslu ani netrefil, co? Taková hříčka.“

„Ano.“ Byl jsem v pasti. Uvězněnej v absurdním vězení metahumoru s aristokratickým volem, kterej byl utajenej génius a jehož největší hobby bylo mě mučit. „Ano, to *by bylo* směšný. Takže ho teda pošlou do... ehm... na elektrický křeslo a... ehm... on tam netrefí.“

Alex se zazubil. „Aha, protože je špatnej řidič, vid’?“

„Ano.“

„Aha. Ve skutečnosti, starý brachu, to ani nebylo tak hloupý, jak jsem čekal.“

Pro takový situace by měla existovat nějaká pohotovostní služba, kam byste zavolali a oni by vás zachránili. „Promiň.“

„Ty za to nemůžeš. I když zpětně si říkám, že když znáš pointu předem, je to pak míň vtipný.“

„Nepovídej.“

Alex přikývl. „No jo, víš, podstatou humoru je překvapení. Takže jestli chceš tenhle vtípek vylepšit, měl by sis trošku víc hlídat, kolik toho prozradíš.“

„Díky. Budu si to pamatovat.“ No tak jo, tohle dál nešlo, skoro jsem –

„Víš co, ukážu ti, jak se to dělá.“

Tohle nemohlo dopadnout dobře.

„Járku, Rhysi,“ Alex strčil hlavu do kanceláře manažera sociálních sítí. „Máš chvíli?“

Rhys Jones Bowen vyšel pozpátku a mluvil na telefon, kterej držel nad sebou, jako by fotil selfie. „Ahoj, Interneto,“ povídal, „já jsem Rhys Jones Bowen z vé ó pé er cé, neziskový organizace zaměřený na záchranu chrobáků. Právě jsem dopil svoje ranní kafe a teď mě volá Alex z vedlejší kanceláře, protože něco chce, takže se podívám, co potřebuje –“

„Co děláš, Rhysi?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě, jako bych se ho zeptal na úplnou blbost, a upřímně, byla to blbost. „Co bys tak řekl? Vysílám živě.“

„Jako zrovna teď?“

„Musíme jít s dobou, Lucu.“

Věnoval jsem mu co nejskeptičtější výraz. „To fakt nemusíme. Půlka našich počítačů pořád jede na windowsech pojmenovaných po roce a na mapě na chodbě jsou dvě Německa.“

Rhys moji prosbu udržet jednadvacáté století za dveřmi naší kanceláře bohužel ignoroval. „Co kdybys pozdravil Internet, Lucu?“

„Odmítám věřit, že tohle někdo sleduje.“

„Promiň, ale mám pět set sedmdesát tři diváků.“

To se mi nezdálo moc a zároveň mnohem víc, než jsem čekal. „A víš to určitě?“

Ukázal mi telefon a já jsem koukal, jak číslo 573 přeskočilo na 574, a pod videem naskakovaly variace na otázky „co to je za kokota?“ a „kde je Rhys?“.

„Můžu ti říct vtip?“ zeptal se Alex. „I když, abych byl naprosto upřímný, je to spíš Lucův vtip.“

Rhys se otočil, aby se Alex vešel do záběru, a přikývl. „Tak do toho, bude to super,“ volnou rukou naznačil uvozovky, „obsaah, jak říkáme my influenceři.“

Alex si uhladil vlasy a snažil se vypadat co nejvíc streamovatelně. „Tak jo, takže máme řidiče autobusu, kterej je ve své práci dost hroznej, a soudce mu dá trest smrti.“

„To mi připadá trochu přehnaný.“ Rhys obrátil pozornost zpátky k telefonu. „Vidíte, lidi, to je problém britskýho trestního soudnictví. Bohatejm a mocnejm projde všechno. Ale pro obyčejný lidi jako jste vy, já a ten autobusák, pro nás platí jiný pravidla, co?“

Kdybych na to šel chytře, mohl jsem se vytrazit, když se ti dva zabavili sami. Nešel jsem na to chytře. „Je to jenom vtip, Rhysi.“

„Sice je to vtip, ale upozorňuje na velmi reálnou sociálně-politickou nerovnost.“

Měl pravdu. „V původní verzi vtipu někoho zabil.“

„A opravdu ho zabil?“ zeptal se Rhys Jones Bowen s vážnou tvář. „Nebo byl jenom ve špatnej čas na špatným místě?“

Víš, Lucu, tobě se to lehko řekne, když si sedíš v klídečku ve svý pohodlný kanceláři, ale takový věci se stávají každě den. Obyčejnej autobusák si hledí svýho, ale roky zneužívání bezcitnou veřejností a vykořisťování, do kterýho ho nacpala privatizace systému veřejný dopravy –“

„Zadrž.“ Alexe to najednou začalo zajímat. „Znám spoustu chlapíků, kteří na privatizaci vydělali *jmění*. Vyjednali si pohádkový *slevy* a teď mají *majlant*. A všichni jsou to veselí, milí chlapíci.“

Bože, co jsem to provedl. Jednoduchá slovní hříčka o tradiční práci ve veřejným sektoru se proměnila v debatu o dlouhodobých dopadech thatcherismu. „Víš, *oni* byli v pohodě,“ řekl Rhys. „Ale jedno nemůže být bez druhýho, co? Na každýho tvýho kámoše, kterej zbohatl z kapitalistický protekce, připadá jeden chudej autobusák, kterej se jenom snaží nějak udržet nad vodou a omylem zabije pasažéra, protože musel odjetdit trojitou směnu, protože jeho dcera potřebuje operaci srdce a na termín se čeká půl roku a –“

„Měl jsem...“ vložil jsem se do toho bezmocně. „Měl jsem se radši zeptat: ‚Co je hnědý a lepkavý?‘“

„Co je hnědý a lepkavý?“ zeptal se Alex.

Omluvně jsem se na něj usmál. „Čokoláda.“

„Pravda.“ Alex souhlasně přikývl. „Jo, ten jsi měl říct. Pak bychom nemuseli zabrušovat do politiky.“

Rhys se na mě usmál, jako bych to totálně dojeбал, ale on se na mě milostivě nezlobil. „Ale i tak je fajn si čas od času pěkně podebatovat, co? Příští týden probereme náboženství.“ Znovu obrátil pozornost k telefonu. „Každopádně, přátelé, to je ode mě zatím všechno. Musím se pustit do práce. Nezapomeňte se podívat na webový stránky vé ó pé er cé a sledujte nás na twitteru, jů tůb, instant gramu, tik taku a only fans. Zatím.“

Ukončil živý vysílání a zastrčil si telefon do kapsy.

„Ehm, Rhysi,“ začal jsem váhavě, „co byla ta poslední platforma?“

„Tik tak? Dneska musí být každej na tik taku, Lucu. Video-obsah je nejdůležitější.“

„Musíme držet krok s dvacátým stoletím,“ přidal se k němu Alex.

„Nemyslím tiktok,“ řekl jsem. „To potom.“

Rhys se rozzářil. „Aha, ty myslíš only fans? Četl jsem o tom v jednom článku, prý je teď hodně populární, takže jsem si jako manažer sociálních sítí řekl, že tam nesmíme chybět. A celkem nám to tam šlape.“

„Vážně?“

„Jo. Akorát po mně lidi chtějí, abych si sundal košili.“

Nebyl jsem si jistej, jak moc jsem to s ním chtěl rozebírat. „A děláš to?“

„Posledních pár týdnů ani ne, byla trošku zima.“

Tak jo. Už ani slovo. „Paráda. To ti přeju. Je bezva, že přebíráš iniciativu. Musím letět, mám hrozně důležitéj... fundraising.“

Ne že bych zdrhl, ale zdrhl jsem. Když měl člověk vlastní kancl, aspoň se měl kam zašít, když zjistil, že jeho kolega nevědomky zabředl do soft-core porna. Což se sice nedělo tak často, ale mít ve VOPCu zašívárnu bylo moc, moc příjemný.

Můj staříčkej počítač se sotva rozjel, když mi zavibroval telefon. V náhledu textovky stálo „Jen pro informaci“, takže jsem věděl, že mi píše Oliver, ještě než jsem uviděl jeho jméno.

Jen pro informaci, myslím, že nás vyfotili, když jsme se vraceli na večírek.

Jestli chceš, můžu ti ten článek poslat, ale není se čeho bát.

Před dvěma rokama bych ho už měl přečtenej, protože jsem měl nastavený upozornění na googlu. Ale tohle moje nový, rozumný a klidný já si o sobě nemuselo číst každou zmínku v každým bulvárním plátku. Nemusíš, odepsal jsem. Věřím ti.

Dveře se otevřely a do kanclu strčil hlavu Alex Twaddle. „Lucu, starouši, doktorka Faircloughová tě chce vidět kvůli něčemu mediálnímu.“

Do prdele. To snad ne.

Nebo jo, pošli mi to. Asi bych si to měl přečíst, ať vím, jak se bránit.

O pár vteřin později mi přišel odkaz na urážlivou slátaninu. Titulek *Vždycky jsme věděli, že je to píča* jsem považoval za nespravedlivej ze dvou důvodů: zaprvý protože to samozřejmě nemohli vědět, napsali to jenom kvůli tomu vulvovému čepečku, a zadruhá proto, že jsem ani vůbec nic nedělal. Šel jsem s přítelem přes park. Bez té vulvy na mojí hlavě by to byla docela hezká fotka. Do háje, i s tou vulvou to byla hezká fotka.

Ale doktorka Faircloughová se mnou stejně chtěla mluvit. Což nebylo... nebylo to dobrý. Už skoro dva roky šlo všechno hladce. Poslední Broučí párty byla obrovské úspěch. VOPC měl víc sponzorů než kdy jindy. Co víc by ode mě chtěla? Abych si našel dalšího, ještě slušnějšího kluka?

Rozhodl jsem se, že pobouření bude lepší než strach, napochodoval jsem ke kanceláři doktorky Faircloughové a vrazil dovnitř.

„Ach, O'Donnelle,“ řekla. „Právě jsem viděla tuhle fotku.“ Otočila monitor směrem ke mně a ukázala mi mě, Olivera a háčkovanou vulvu.

A já se rozhodl tentokrát neustoupit. „Jo. To jsem já. A tohle je můj přítel, kterýho miluju, a mám na hlavě klobouček ve tvaru vulvy, protože penis mi přišel heteronormativní a lomeno nebo transfobní, takže jo, procházel jsem parkem s háčkovanými stydkými pyskami na hlavě a nestydím se za to, a pokud s tím má vedení VOPCu problém, měli by si uvědomit, že teď chodím s právníkem a klidně je zažaluju.“

Doktorka Faircloughová přesně jednou mrkla. „Chtěla jsem se ujistit, že jste v pořádku.“

„Aha.“ Neměl jsem v plánu se s ní hádat. Ale cítil jsem se trochu jako toreador, kterež se objevil v aréně a býk se ho zdvořile zeptal, jestli nepotřebuje podržet plášť.

„Koneckonců,“ pokračovala, „je to velmi urážlivý titulek. Nazývají vás čičou.“

Ne tak docela. „Už jsem se o sobě dočetl horší věci.“

Doktorka Faircloughová znovu přesně jednou mrkla. Občas mi připomínala kudlanku nábožnou. „Tedy, děkuji za tento krátký rozhovor. Doufám, že vám taková emocionální podpora stačí.“

Bylo docela vtipný, že mi fakt stačila. Jo, byl jsem si docela jistej, že doktorka Faircloughová upřímně považovala lidský pocity za evoluční slepou uličku způsobenou zcestným nedostatkem exoskeletonu, ale snažila se a já to bral. „Díky, doktorko F.“

„Neříkejte mi doktorko F.“

„Omlouvám se. Díky, doktorko Faircloughová.“

Žil jsem si v takové pohodině, že když mi nikdo nevyhrožoval, že jestli nezměním celou svou osobnost, přijdu o práci, cítil jsem spíš úlevu než euforii, ale i zpátky v kanclu jsem byl při rozesílání e-mailů potenciálním sponzorům na další Broučí párty celkem dobře naloženej.

Asi o hodinu později někdo zaklepal na dveře. To bylo neobvyklý samo o sobě, protože ve VOPCu se prostě neklepalo. U nás se všude vráželo jako do chlíva, v jednom kuse jsme se někde courali a navzájem se polívali horkým kafem.

„Dále,“ vyhrkl jsem bez přemýšlení.

Dveře se otevřely a stál v nich Miles. I bez svýho snoubence pořád vypadal jako chlap, kterež dobře ví, že je zasnoubenej s uzlíčkem trpytek a úžasu, a tvářil se skoro namyšleně. „Ahoj.“

Byl jsem moc v šoku na to, abych se naštvál, moc naštvanej na to, abych byl v depresi, a moc v depresi na to, abych

byl v šoku. „No ahoj?“ Pokusil jsem se, aby to znělo zčásti jako pozdrav, zčásti jako zahájení výsledku.

„Já... po tom včerejšku... promluvil jsem si s JoJoem a vysvětlil mu, kdo jsi a proč to bylo trapný –“

„Bylo to trapný?“ zeptal jsem se nevšímavým tónem, jako bych si nepřál zdrhnout a zalízt do nory.

„Ty víš, že bylo. A vím, že to s náma nedopadlo dobře.“

Málem jsem to nechal být. Ale nakonec jsem se přemohl. „Nedopadlo dobře? Tys mě kurva prodal zkurvenýmu bulváru. *To není žádný, nedopadlo dobře, ty jsi mě totálně podrazil.*“

„Byl jsem mladej, blbej a bezohlednej.“

„Byl jsi mladej a kretén.“

„Pojďme si to říct narovinu, Lucu.“ Věnoval mi ten svůj úsměv, kterej uměl proměnit normální nohy na rozklepaný želé. „Sám jsi byl tak trochu kretén.“

„Dobře, takže jsme oba byli kreténi. Ale jeden z nás za to dostal padesát tisíc.“

Měl tu drzost nasadit zklamanej výraz. „Nedělej, že šlo o peníze. O peníze nešlo.“

„Aha, dobře. Takže jsi mi prostě chtěl ublížit? Super, to je mnohem lepší.“

Miles se bez zeptání posadil na jedinou volnou židli v kanceli. „Tak jsem to nemyslel. Já... asi jsem si připadal v pasti a přišlo mi to jako cesta ven.“

„A ty prachy byly jenom bonus?“

Konečně měl tu slušnost vypadat zahanbeně.

„A proto,“ jel jsem dál, „se tu po všech těch letech zjevíš a řekneš mi tohle? A co jako, tím se to má všechno spravit?“

Sklopil hlavu. „Ne, spravit ne. Chtěl bych tě... JoJo by tě rá- My bychom tě rádi pozvali na svatbu.“

„Promiň.“ Probodl jsem ho nepřátelským pohledem. „Asi jsem se přeslechl, ale na jednu absurdní chvíličku jsem myslel... Ty jsi mě právě pozval na vaši svatbu?“

„Ano.“

Nemohl jsem dopustit, aby mu tohle jen tak prošlo. „Počkej, promyslí si to. Já asi... *nepřijdu*? Nebo co takhle? *V žádném případě nepřijdu, co to do prdele meleš za sračky, ty podělanej šmejde?*“

„Máš prá–“

Do prdele. Už zase. Byl jsem Bruce Willis ve *Smrtonosný pasti 2* – už podruhé v životě se na mě řítila stejná podělaná pohroma. „A neříkej, že mám právo se zlobit. Víím, že mám právo se zlobit. Jenže dokud jsi nevpadl do mého kanclu jako... jako... jako nějaký Vilém Dobytel... nemusel jsem se zlobit, protože jsem na tebe vůbec nemusel myslet. Mohl jsem myslet na obyčejný věci, třeba na práci a na mého kluka a na to, že si jeden z mých spolupracovníků neuvědomuje, že je amatérská pornohvězda.“

„Amatér–“

„Neptej se.“

Miles vstal a uhladil si sako způsobem, kterej křičel „tohle se vymklo z ruky a já jsem tu jedinej rozumnej“. „Podívej,“ řekl. „Věděl jsem, že bude risk za tebou přijít.“

„Co přesně sis myslel, že riskuješ? Protože podle mého názoru nemáš touhle návštěvičkou co ztratit.“

Očividně to hodlal ignorovat. „Pro JoJoa by hodně znamenalo, kdybys přišel.“

„Já JoJoa ani *neznám*. Proč ho to zajímá? Proč by to mělo zajímat *mě*?“

„Byl jsi důležitá součást mého života, takže mi připadá správný tě –“

To dávalo smysl. Byly to sobecký bláboly, ale dávaly smysl. Tohle byl Milesův typický styl. „Aha, jasně, takže ti jde o rozhršení. Chceš mě tam, abys mohl hodit za hlavu ten hnus, co jsi mi provedl, a začít krásnej nověj život se svým krásným novým manžilkem a říct si: *To je dobrý, nemusíš se cítit špatně, Luc je v pohodě, přišel přece na svatbu.*“

„Popřemýšlej o tom.“ Miles ze saka vyndal kartičku smetanový barvy s jemným potiskem a položil ji na stůl vedle mě. „Pro nás oba bude nejlepší, když se přes to přeneseme.“

A to byl ten problém. Já už se přes to přenesl. Byl jsem přes to přeneseněj přímo ukázkově. „Jdi pryč.“

Neprotestoval, ale ve dveřích se zastavil a hodil po mně záhadný „uvidíme se“. Seděl jsem u svého stolu a zíral na pozvánku na svatbu, na které stříbrným kudrlinkovaným písmem stálo: „PAN MILES EDWARD GREENE A PAN JOHN JOSEPH RYAN VÁS S RADOSTÍ ZVOU NA OSLAVU JEJICH SŇATKU. PROSÍME O POTVRZENÍ ÚČASTI.“

Kapitola 3

Byl jsem na řadě s vařením. Tím myslím, že to byl ten jeden večer v měsíci, kdy můj nepotlačitelnej blbej pocit z toho, že nikdy nevařím, přehlušil moje i Oliverovo vědomí toho, že umím vyplodit jen blafy. Protože Oliver po dlouhý e-mailový konverzaci s Bronwyn dospěl k závěru, že jestli mu fakt jde o dobrý životní podmínky zvířat, je eticky neobhajitelný být jenom vegetarián, a ne rovnou vegan, a kompletně vyřadil živočišný produkty, rozhodl jsem se udělat duhovej koláč s vrstvama sladkejšch brambor, mangoldu a celeru. Když jsem si před pár dny googloval „dobré veganské recepty“, připadalo mi to jako skvělej nápad. Když jsem bloudil po tescu a snažil se najít celer, už mi to připadalo jako celkem blbej nápad. A když jsem se začal pokoušet spatlat koláč dohromady, měl jsem to za hodně blbej nápad.

Tak zaprvý jsem koupil hotový těsto, který *nebylo* vegan-ský, takže jsem se musel pustit do domácího. Hodně rychle jsem pak zjistil, že splácet vlastní těsto z kokosovýh mlíka, mouky a mandlovýh oleje bylo fakt, fakt náročný. Hlavně když jsem to podle receptu měl zvládnout během dvaceti minut, zatímco se pekla červená řepa, aby se to pak všechno pěkně spojilo.

Hodinu a deset minut po začátku údajně hodinový přípravy, kterou slibovali v receptu, jsem byl po lokty umatlanej od mouky, žongloval se třema plechama, který musely jít do trouby v různou dobu, snažil se zjistit, jestli moje těsto

potřebovalo víc kokosového mlíka (pro jistotu jsem ho koupil hodně) nebo mouky (pro jistotu jsem jí koupil hodně) nebo míň jednoho nebo druhého (ale jak bych to jako vyndal?), a rychle se vrátil ke svému přesvědčení, že bych měl mít do kuchyně zakázaný přístup.

Po dlouhý snaze mi z toho vzniklo těsto konzistence plastelíny. Nacpal jsem ho do dortové formy a začal na něj skládat vrstvy mangoldových listů a semoliny, která asi měla vcucnout šťávu, ale začínal jsem tušit, že nevcucne nic. Vrazil jsem tu katastrofu do trouby, nastavil časovač a chvíli jsem se zoufale snažil uklízet, než mi došlo, že nemám ponětí, kde začít.

Oliver dorazil domů ve chvíli, kdy se spustil alarm detektoru kouře. „Krásně to voní,“ zakřičel z předsíně, vešel do obývacího pokoje a začal pod detektorem horečně mávat štosem dokumentů, na kterých zrovna pracoval.

„Díky. Původně jsme měli mít k večeři koláč.“

„A co budeme mít?“

„Upřímně?“ Vyšel jsem z kuchyně, jemně jsem mu vzal zápěstí z ruky a začal mávat místo něj. „Nejspíš něco na donášku.“

Pípání zmlklo, Oliver mi sebral dokumenty a dal mi opožďovací pusu na přivítanou. „Určitě se ti to povede.“

Ještě nikdy se mi nic nepovedlo. Ale v průběhu našeho vztahu jsem Olivera viděl statečně rozžvejkat pečenou dýni vysušenou jako podešev, spolykat špenátovou polívku, kterou jsem vyvařil na marmeládu, a popasovat se s kýblem řídkého ragú.

Nakonec jsem mu naservíroval jakousi zeleninovou kaši s kouskami buď spáleného, nebo syrového těsta, který připomínaly nepovedené knedlíčky. Oliver si svoji porci bohatě osolil a opepřil a pustil se do toho.

„Není ti nic?“ zeptal se, když se mu podařilo spolknout obzvláště záludnej kus mangoldu. „Je to požitelné, ale podle toho svinčíku,“ ukázal na zmasakrovanou kuchyň, „mi připadá, že ses soustředil ještě méně než obvykle.“

Zhluboka jsem se nadechl. Nehodlal jsem mu to oznamovat, jako by šlo o něco důležitýho. Nedovolím, aby se z toho stalo něco důležitýho. „Mluvil jsem s Milesem.“

„Promiň. Nedošlo mi, že tě to setkání tak rozhodilo.“

„Ale ne, zase jsem mluvil s Milesem. Přišel za mnou.“

Oliver měl díky profesnímu tréninku z advokátské praxe, celoživotnímu přikyvování přehnaně kritickejm rodičům a dvou letům předstírání, že mu chutná moje jídlo, perfektně nacvičeněj pokerovej výraz, ale stejně mi připadalo, že se mu žárlivě zablesklo v očích. Což mi samozřejmě lichotilo. „Kdy?“

„Dneska. V práci.“

Oliver se zamračil. „To se mi zdá nevhodné.“

„Jo, Miles na vhodný chování nikdy moc nebyl.“ Upřímně, já taky ne.

„Co chtěl?“

„Chtěl říct: Udělal jsem hroznou chybu, uteč se mnou,‘ a já řekl: ‚To si piš, chlapáku. Večer si sbalím kufrы.‘“

Oliver odložil vidličku a probodl mě přísným pohledem. „Luciene.“

„Přišel mě pozvat na svou svatbu.“

„Aha.“ Chvilí byl zticha. „Chceš tam jít?“

Trochu mě překvapilo, že se vůbec zeptal. „Samozřejmě že ne. To by bylo fakt divný.“

„Dobře.“ Natahl se přes stůl a vzal mě za ruku. Asi to mělo být láskyplný gesto, ale taky se určitě chtěl vykroutit z povinnosti jíst ten koláč. „Tenhle problém se dá dost snadno vyřešit.“

„Prostě...“ *Do prdele.* Tvářil se, jako by byl při mně, jen abych si musel přiznat, že si tím rozhodnutím vlastně nejsem ani trochu jistej. „Pořád přemýšlím, jestli by mi to mohlo prospět.“

Jemně mi přejížděl palcem po kloubech, jako bychom měli všechen čas na světě a na ničem nezáleželo víc než na tomhle rozhovoru. „V jakém smyslu?“

„Nevím. Jako... v uzavření? Třeba by pomohlo, kdybych mohl vstát a říct: ‚Hele, jednou jsi mě úplně zničil, ale už jsem v pohodě, takže ti přeju hodně štěstí.‘ Jo a taky bych moc rád přišel na jejich svatbu se svým nádherným, úspěšným klukem a celej den se předváděl před tím jeho stupidním, samolibým, vousatým rypákem.“

Oliver se zasmál. „Měl bych se cítit polichocený, nebo zneužitý?“

„Najednou je pod tvoji úroveň nechat se zneužít?“

„Záleží na situaci.“

Bylo hezký tam jen tak sedět s Oliverem, kterej se mnou maličko koketoval, přestože jsem měl mini krizi. Což ale moji mini krizi nijak nezmírnilo. „Pořád se motám v kruhu,“ řekl jsem mu. „V jednu chvíli si říkám ‚proč na něj vůbec myslíš, ať si políbí prdel‘ a pak zase ‚ale nedává mu to nad tebou větší moc?‘, pak se vrátím k ‚nebo možná chce, aby sis myslel přesně tohle‘ a... uf.“

„Jsi komplikovaný, Luciene O'Donnelle.“

„Dík, snažím se.“ Povzdechl jsem si. „I když se mnou vyjebal, celá ta věc s usmířením ve mně probouzí spoustu věcí a já si nejsem jistej, kam chci... no... kam chci ty probuzený věci uložit.“

Oliver konejšivě přikývl. „To dává smysl. Ale jestli tě to zajímá, nevěřím, že se tohle podobá tomu s tvým otcem tak moc, jak si možná myslíš.“

Přesně to jsem si myslel. Jenom bych to možná formuloval trochu jinak. „Fakt ne? Nenabízím tímhle dalším lidem, aby se mnou vyjebali a pak řekli: ‚Hej, pamatuješ, jak jsem s tebou vyjebal? Moc by se mi šiklo, kdybys to hodil za hlavu a řekl, že je všechno v cajku.‘“

„Myslím, nebo spíš *doufám*,“ věnoval mi vážnej pohled přes misku s porcí nekoláče, „že rozdíl je v tom, že na Milesovi ti nezáleží. On se nesnaží být součástí tvého života, jenom tě pozval na svou svatbu. A nejspíš ze sobeckých důvodů.“

Nepochybuju, že jde spíš o to, aby se on a jeho nový manžel cítili líp, než aby ses líp cítil ty. A nechce po tobě nic závazného.“

„Budou čekat dárek.“

Oliver se usmál. „Tak jim kup stojánek na tousty se vzakem, kdy ti vrátí těch padesát tisíc liber.“

Bavilo mě, když se Oliver takhle do někoho pustil. Moc často se to nestávalo, ale když už jo, obvykle uhodil hřebíček na hlavičku. „Možná to udělám. Jestli tam půjdu. Co myslíš? Měl bych jít?“

„Víš, že to nemůžu rozhodnout za tebe.“

„Proč ne? Bylo by to suprově pohodlný. Stačilo by říct: „Promiň, Luciene, šíleně žárlím a odmítám tě pustit na Milesovu svatbu.““

„Promiň, Luciene,“ opakoval Oliver ochotně. „Šíleně žárlím a odmítám tě pustit na Milesovu svatbu.“

„Blbost.“ Pokusil jsem se o co nejpřesvědčivější rozmrzejvý výraz. „Vidím, že to nemyslíš vážně.“

Oliver po mně vrhl falešně lítostivej pohled. „Já vím, jsem neschopný přítel, a nevím, jak to se mnou můžeš vydržet.“

„Přece ti to nemůže být úplně jedno,“ škemral jsem.

Oliver o tom chvíli přemýšlel. Na důležitý otázky nikdy neodpovídal unáhleně. „No, lhal bych, kdybych řekl, že mi svatba úplně cizího člověka připadá jako báječné rande. A nic Milesovi nedlužíš, takže ani on, ani JoJo by ve tvém rozhodování neměli hrát roli.“

„Mám takovej dojem, že už máš připravený obrovský ale.“

„Směřoval jsem k tomu, ale zatnul jsi mému ale tipec.“

Byl to hodně vážnej rozhovor o hodně vážnejch věcech a Oliver trávil svůj volnej večer plněním partnerskejch povinností, ale v žádným případě jsem to nemohl nechat bez komentáře. „Oliver, nikdy bych tvému ale nezatnul tipec.“

„Luciene,“ snažil se tvářit přísně, ale zjihly mu oči, „hrozně mi ztěžuješ dokončení věty.“

„Promiň. Promiň.“ Odmlčel jsem se. „Dej mi to ale.“

„Ale,“ začal Oliver opatrně, „to, že se Miles chová sobecky, neznamená, že by ti neprospělo jít na jeho svatbu. Jestli ti bude lépe, když tam půjdeš a uděláš tak za vším tlustou čáru, neměl bys to dělat kvůli němu. Dává to smysl?“

Dávalo to smysl. Tak trochu. „Ale co když mi pak bude hůř?“

„Pak se možná budeš muset vrátit k otázce, jestli nad tebou nemá moc.“

Aha. Správně. Poklesla mi ramena. Měl jsem... už jsem takovej neměl být. „Proč nade mnou lidi pořád mají moc?“

„No, jeden z nich byl tvůj otec, takže to bylo dané. A ten druhý je někdo, do koho jsi byl zamilovaný a kdo tě zradil.“

„Takže musím jít na svatbu, abych dokázal –“

Netušil jsem, kam jsem tím mířil, ale Oliver mě naštěstí přerušil. „Nemusíš nikam chodit ani nic dokazovat. Nikomu. Ani Milesovi, ani mně, ani sobě.“

To si myslel on. Ale on nebyl já.

„V každém případě,“ pokračoval, „máš čas. Můžeš si to nechat projít hlavou. A jestli budeš chtít jít, samozřejmě půjdu s tebou. A jestli ne, tak... budu s tebou. A budeme dělat něco mnohem zajímavějšího než jít na obrovskou, drahou párty tvého ex a jeho kluka, kterého jsi viděl jednou, uspořádanou na oslavu jejich vztahu, jenž jde úplně mimo tebe.“

Zamrkal jsem. „Páni. To je cynickej pohled na manželství i na moje poměry, a to jsem syn fetišáckýho kreténa, kterej se na mámu vykašlal dřív, než jsem se naučil mluvit.“

„Proti manželství obecně nic nemám.“ Oliver se křečovitě pousmál. „Ale když mě nezajímá ten pár, tak mě prostě nezajímají ani ty šaškárny okolo.“

Přesně to jsem si myslel taky. S organizováním Bridgeiny svatby jsem souhlasil jenom proto, že to je moje nejlepší kamarádka a byl jsem si jistej, že si všechno důležitý naplánuje sama. Velkou roli v mém postoji hrálo i to, že jsem manželství považoval za něco, co bych nikdy nedokázal. A možná bylo

hezky si představovat, že kdybych vyrůstal v dnešní době, mohl bych celý dny snít o pohádkový svatbě s mužem mých snů. Ale pak mi taky připadalo, jako bych si nechal něco ujít. „Chápu to. A aby bylo jasno, Miles mě *vůbec* nezajímá. Jako fakt *vůbec*. Ani trošičku.“

„Dobře.“

V jeho „dobře“ byla pevnost, která působila definitivněji než to, co naznačovalo jeho chování – podpořím tě, ať se rozhodneš jakkoli. „Oliver“, řekl jsem, protože jsem to chtěl slyšet, „ty trochu žárlíš, že jo?“

„Ne.“

Odpověděl tak rychle, že to vyznělo nepřesvědčivě. Vítězoslavně jsem se usmál. „Ale jo. Ach bože, ty žárlíš. To je úžasný, protože to znamená, že mě máš tak rád, že nechceš, aby mě měl někdo jinej. Nebo možná hodně urážlivý, protože to naznačuje, že jsem tak narušenej, že bych se vrátil k týpkovi, kterej mě zaprodal a bere si někoho jinýho.“

„No, očividně tě mám rád, Luciene,“ zamumlal Oliver. „Obecně. Ne nutně právě teď. A vím, že je to iracionální. I když mě opustila spousta lidí, vždycky to bylo z banálních důvodů, ne že by se vrátili ke svému bývalému na jeho vlastní svatbě.“

Kdysi dávno by tohle byla nahrávka ke škádlení a já bych řekl něco jako „slibuju, že až tě opustím, bude to kvůli banalitě“. Ale Oliver dostal kopačky už mockrát, a přestože by věděl, že vtipkuju, takovýhle vtipkování by se ho dotklo. „Slibuju, že tě neopustím. Ani kvůli Milesovi. Ani kvůli tomu, že jsi vegan. Ani proto, že ses na mě tenkrát hrozně naštvál, když jsem nechal ponožky v obýváku.“

Oliver ožil. Oči se mu ocelově zaleskly. „Ponožky patří na své místo,“ řekl.

Trochu mě vzrušovalo, že mě Oliver kárá kvůli ponožkám, což asi něco vypovídalo o mém divném mozku nebo o našem vztahu. „Omlouvám se.“ Marně jsem se pokusil znít zkroutěně. „Jsem špinavá ponožková coura.“

„Luciene, snažíš se proměnit moje podráždění z toho, že sis po sobě neuměl uklidit ponožky, v nějakou sexuální hru?“

Vrhl jsem na něj pohled plnej naděje. „Funguje to?“

„No, udělal jsi hrozný nepořádek v kuchyni.“

„Já vím. Zasloužím si trest.“

„Už jsi byl potrestán,“ podotkl Oliver. „Musel jsi jíst ten příšerný koláč.“

„Myslel jsem jinej trest.“

Oliver vstal a pečlivě sklídl misky ze stolu. „Formulovat sex se mnou jako formu trestu nezní tak lichotivě, jak si asi myslíš.“

„Jenže ,pojď a udělej mi to, protože se ti moc líbím‘ nezní jako rajcovní flirtování.“

„Ale Luciene,“ špitl Oliver měkce, „mně se líbíš. Moc, moc se mi líbíš.“

Dobře, možná to fungovalo. Až na to, že i po dvou letech vztahu a sebepečce a emocionálního vývoje mě pořád děsilo, jak se při sexu cítím zranitelně. Proto pro mě bylo mnohem snazší říct „naplácej mi, chlapáku“, což jsem nemyslel vážně a oba jsme to věděli, než „miluju tě, objímej mě“, což bych rozhodně myslel vážně. A snažil jsem se najít způsob, jak to vyjádřit – viz výše, Re: emocionální vývoj –, když se Oliver vrátil bez misek a pevně mě chytil za zápěstí.

„Co to...“ začal jsem, když jsem se ocitl na stole.

„Ukazuju ti, jak moc se mi líbíš.“

Sakra. Pomoc. Moje emoce. Udatně jsem se pokusil netát. „Mrzelo by mě, kdybysme s tím stolem něco udělali.“

„Vážně?“ zeptal se. „Mně by to totiž bylo úplně jedno.“

A pak mě políbil a mně už to taky bylo jedno. Protože ať se dělo cokoli – navzdory svatbě Milese s JoJoem Ryanem a Bridgeině svatbě a zmatku z mojí minulosti a zmatku, kterej jsem se chystal udělat ze svojí budoucnosti –, Oliver byl můj a já byl jeho a byl jsem do něj tak trochu úplně, trapně, nechutně zamilovanej. Zvlášť když přesně věděl, jak se mě

dotýkat, drsně a něžně a opatrně a nekonečně... jak to uměl jen on. Když věděl, jak mě přimět zapomenout na moje nejistoty a nízký sebevědomí, abych se nebál k němu tisknout tak, jak jsem potřeboval, a nechat ho, aby se ke mně tiskl tak, jak potřeboval on. A abych se nebál mu povědět, jak je úžasnej a jak moc jsem s ním šťastnej. A pro všechny ostatní věci jsem právě začínal hledat slova.

A ani jsem neřekl „já ti to říkal“, když jsme úplně zdemovali stůl.

Kapitola 4

Dalších pár dní jsem zvažoval pro a proti toho, kdybych přijal pozvání na Milesovu svatbu. Zatím mi přibývaly argumenty do sloupečku „proti“: byl by to opruz, Oliver by měl zkaženéj večer, když tam nikoho nezná, a... no jo, pak taky ta nepodstatná drobnůstka, že by to působilo jako nevyřčený přiznání, že mi vůbec nevadí, že se mnou Miles tenkrát tak vyjebal.

Ale stejně jsem v hloubi duše chtěl jít.

Protože všechno bylo dobrý. Práce mě bavila, což bych nikomu ve VOPCu nikdy nepřiznal. Můj vztah s Oliverem byl silnější než kdykoli předtím, ale po dvou letech s Milesem mě taky rozhodně nenapadlo, že mi tenhle týpek ublíží víc, než mi kdy v životě ublížila jakákoli lidská bytost. Panebože, co mi to můj mozek dělal? Proč srovnával sobeckýho hajzla, se kterým jsem chodil skoro před deseti lety, s objektivně lepším mužem, se kterým chodím teď?

Oliver přece byl objektivně lepší, ne? Náš vztah byl objektivně lepší. Byli jsme starší a vyspělejší a rozumnější a... Počkat. Stali se z nás nudaři? Samý bezpečí a předvídatelnost a stolní lampy. Vzhledem k nedávným událostem jsme se samozřejmě blížili do bodu, kdy budeme mít víc lamp než stolů. Což rozhodně nebyla nuda. Koneckonců jestli ještě rozbíjíme nábytek, tak něco zřejmě děláme dobře.

Tak jo. Přesně proto jsem potřeboval jít na tu svatbu. Potřeboval jsem ukázat svému bývalému příteli, snoubenci máho bývalýho přítele, kterýho jsem viděl jednou v životě,

a tlupě cizích lidí, že už mě to netankuje, že jsem šťastnej a že jsem se přes to přenesl a jdu dál se svým novým, milionkrát lepším přítelem. A kdybych to udělal dost dobře, možná by mi to uvěřil i můj vlastní mozek.

Do té doby jsem se ale potřeboval a) sebrat a b) vrátit z minulosti zpátky do přítomnosti. Hlavně proto, že nás s Oliverem čekalo pořádný dospělácký rande, na jaký lidi, co jsou spolu ve vztahu, chodívají. Šli jsme – a bylo docela těžký to říct s vážnou tváří – *na večeři a do divadla*. Zamluvil nám stůl v restauraci Stem & Glory, která prý patřila mezi nejlepší veganský podniky v Londýně, a já *pomalů* začínal docházet k závěru, že nejlepší veganský podniky ve městě byly fakt hezčí a lepší než konvenční podniky, kde by mi k večeři naservírovali kousek mrtvý krávy. A potom... no, to bylo složitý. Oliver chtěl jít na *Smrt obchodního cestujícího*, ale já mu řekl, že když kvůli němu jdu do veganský restaurace, musí on jít se mnou na muzikál *Pretty Woman*. A upřímně, fakticky jsem se těšil.

Teda, trochu jsem se těšil. Měl jsem za sebou docela dlouhý den, protože přestala jet kopírka a pak Alex trval na tom, že se ji pokusí opravit, ale zasekla se mu v ní ruka a Barbara Clenchová mi zakázala zavolat technika, protože se bála, že kdyby se přišlo na to, že Alex sahal do kopírky, už by nám neplatila záruka. Ne že by byla velká šance, že by se nám ten incident podařilo utajit, protože Rhys Jones Bowen celou dobu vysílal živě a ptal se čím dál větší armády svých sledujících, co s tím. Evidentně si začali říkat *Rhystokrati*.

Zrovna jsem odcházel, když mi zazvonil telefon. Bylo to Bridgetino číslo, ale to byla jediná nápověda, že mi volá ona, protože se už delší dobu neozvala. Což bylo první znamení, že se děje něco hodně blbýho. Jasně, její život byla samá katastrofa, ale ona vždycky vykřikovala, jak je všechno v prdeli, a u toho si v klidu vyřešila skutečnej problém. Byl to trochu zvláštní proces, ale asi jí to tak vyhovovalo. Když se ale neozývala, znamenalo to, že se fakt zasekla a uchýlila se k mojí

preferované strategii: předstírat, že problém neexistuje, a doufat, že zmizí.

„Bridge?“ řekl jsem do ticha. „Bridge, co se děje?“

„Jde o...“ byl to její hlas, ale zněla, jako by se dusila. „Jde o Toma.“

Do prdele. Existovaly dvě možnosti a ani jedna nebyla dobrá. „Je v pořádku?“

„Asi jo,“ odpověděla vztekle. Takže mi volala kvůli něčemu, co Tom udělal, ne proto, že se Tomovi něco stalo. Nebyl jsem si jistej, co je horší.

Na telefonu mi zavrňela zpráva od Bridget. Byla v ní fotka. Na které Tom dost pokradmu objímal mladou krasavici. A ta mladá krasavice nebyla Bridget. Člověk, kterej většinu svého dospělýho života nestrávil rozvíjením hluboce zakořeněných problémů s nedůvěrou, by pro to dokázal najít milion důvodů. Bridget však bohužel zavolala mně.

„Sakra, Bridge,“ řekl jsem po chvíli. Trik spočíval v zachování hranice mezi podporou a povzbuzováním, aby zrušila vlastní svatbu. To přece zvládnou. Stačilo být milej a co nejvíc neurčitej a ignorovat tu část vlastního mozku, která ječela: „Ona je v háji a ty taky. Setkání s Milesem bylo znamení a všechno, čemu věříš, je lež.“ „Hrozně mě to mrzí. Už jsi...“ Co by udělala emocionálně zralá a nenarušená osoba? „Mluvíla jsi s ním o tom?“

Z druhýho konce linky se ozvalo bublání, ze kterýho se nakonec vylouplo: „Nemůžu se mu dovolat.“

Samo o sobě to nebylo nic neobvyklýho. Tom čas od času musel na pár dní kvůli práci zmizet. Ale nebylo to zrovna uklidňující. Nebo aspoň mě to neuklidňovalo, a nepochyboval jsem, že Bridge to neuklidňuje taky. Snažil jsem se držet neutrálních otázek. „Odkud máš tu fotku?“

„Liz je viděla.“

Kdyby řekla jméno někoho jinýho, bylo by to míň blbý, protože její kámoši byli jako... no, jako já. Typ lidí, kteří se hned